

“Viure en habitacions ha passat de ser una alternativa transitòria a una solució permanent”

- 📌 Així ho constata l'informe de Càritas i Esade “*Exclusió compartida, viure en una habitació en un context d'exclusió residencial i social*”, que vol visibilitzar i denunciar la realitat de les persones que viuen en habitacions
- 📌 Durant el 2023, més de 50.000 persones ateses per les 10 Càritas amb seu a Catalunya vivien en habitacions
- 📌 El director de Càritas Barcelona, Eduard Sala, ha fet una crida a totes les administracions per resoldre les deficiències estructurals del mercat de l'habitatge. “Necessitem recuperar la funció social de l'habitatge, entendre'l com un dret i no com un bé especulatiu”, ha dit.

Barcelona, 4 de febrer de 2025 – Aquest matí, Càritas Diocesana de Barcelona i l'Observatori de l'Habitatge Digne d'Esade han presentat l'informe que porta per títol “*Exclusió compartida, viure en una habitació en un context d'exclusió residencial i social*”. L'informe s'ha **elaborat a partir de 62 entrevistes en profunditat a 50 persones i 4 grups de discussió amb un total de 36 integrants. La majoria d'entrevistes s'han dut a terme a persones de Barcelona i la seva àrea metropolitana, tot i que també s'han recollit testimonis de ciutats com Girona, Lleida o Tarragona.**

“L'objectiu principal de l'estudi és conèixer, visibilitzar i denunciar la realitat de les persones que viuen en habitacions en un context d'exclusió residencial i social”, ha explicat Guillermo Oteros, tècnic de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Barcelona. En aquest sentit, Càritas ha recordat que durant el 2023, **més de 50.000 persones ateses per les 10 Càritas amb seu a Catalunya vivien en habitacions.**

L'estudi de Càritas i Esade **identifica les característiques d'aquesta tipologia d'exclusió residencial, així com les implicacions que comporta en el dia a dia de les persones.** “Les dificultats que provoca l'exclusió residencial s'acumulen a la resta de dimensions que pateixen les persones a situacions d'exclusió social. **Cal situar aquesta realitat en el debat públic, amb l'objectiu que s'implementin mesures que garanteixin el dret humà a l'habitatge adequat**”, ha demanat Ignasi Martí, director de l'Observatori de l'Habitatge Digne d'Esade.

Els autors de l'informe constaten que viure en una habitació ha passat de ser una alternativa transitòria a una solució permanent. “Les creixents dificultats per accedir i mantenir un habitatge digne provoquen que viure en una habitació d'un pis compartit esdevingui l'única alternativa per a un nombre elevat de persones en situació d'exclusió social”, han indicat. Algunes de les problemàtiques que es deriven d'aquesta situació és la **inseguretat jurídica**, ja que la majoria de les persones no disposen d'un contracte escrit. “La incertesa de poder perdre el sostre d'un dia per l'altre genera un estat d'angoixa i inestabilitat permanent. Qualsevol desacord amb qui ostenti el títol sobre l'habitatge pot derivar en la pèrdua immediata del lloc on vius”, ha apuntat Oteros. Així mateix, viure en aquestes condicions genera **dificultats per empadronar-se**, ja que el titular de l'habitatge o del contracte de lloguer pot negar o dificultar l'opció de fer-ho. Això comporta, per exemple, no poder escolaritzar al teu fill o filla a l'escola del barri o no tenir accés al CAP, entre d'altres.

“Compartir habitatge amb persones alienes al nucli familiar, viure en una habitació amb un espai molt reduït i tenir limitacions genera un sentiment d'incomodat que impedeix a les persones

desenvolupar les seves vides. L'absència d'espai personal impacta en la capacitat de dur a terme activitats quotidianes en un entorn segur i còmode”, ha continuat explicant Martí. La impossibilitat de disposar d'un espai propi per relaxar-se, reposar o reflexionar, combinat amb les restriccions en l'ús d'espais compartits, pot generar un estat constant de tensió i estrès, que **acaba provocant un impacte negatiu en la intimitat, qualitat de vida i fins i tot a la salut mental i emocional**. “La incertesa de si es podrà continuar vivint en l'habitatge, els problemes derivats de la convivència i de les restriccions en l'ús d'espais compartits provoquen un constant estat de preocupació i d'angoixa, que si es prolonga en el temps, **poden arribar a esdevenir insostenibles i condicionar la salut mental i emocional de les persones adultes i dels infants que hi viuen**”.

Així mateix, les limitacions i restriccions establertes en l'ús de la cuina, sala d'estar, lavabo i altres equipaments de la casa com la rentadora o la connexió a internet condicionen negativament el dia a dia de les persones, especialment en els casos de les famílies amb fills. En aquest sentit, els autors de l'informe **han volgut alertar dels efectes que l'exclusió residencial genera en els infants**. “L'esforç que les famílies amb fills han de fer per aconseguir adaptar-se i viure en una habitació és encara més dur. Viuen en un entorn reduït sense estímuls, sense un espai on poder explorar, aprendre, jugar o dur a terme les tasques de l'escola. L'absència d'aquest espai pot afectar el comportament dels fills i filles, així com el desenvolupament emocional i cognitiu”, han advertit.

Finalment, el director de Càritas Barcelona, Eduard Sala, ha fet una crida a totes les administracions per resoldre les deficiències estructurals del mercat de l'habitatge. **“Necessitem recuperar la funció social de l'habitatge, entendre'l com un dret i no com un bé especulatiu”**, ha dit. Sala ha demanat un augment del parc de lloguer social, oferir incentius als propietaris perquè lloguin a un preu inferior al que estableix el mercat, fomentant-ho a través de garanties de cobrament i desgravacions fiscals. També ha fet una crida a augmentar la despesa en habitatge sobre el PIB, amb l'objectiu d'arribar a la mitjana europea.

Per cloure la seva intervenció, Sala ha fet una crida a oferir espais i projectes on les persones se sentin participants, on teixir xarxes de suport comunitari. **“Davant del barraquisme vertical que suposa viure en habitacions, cal que administracions i entitats acompanyem a aquestes persones a arrelar-se al barri, a crear vincles amb la comunitat. Els efectes de viure en condicions de no-lloc, en una habitació, en un sofà, sota un sostre que no és una llar són molt nocius, i hem descobert la necessitat de disposar d'espais comuns, on les persones puguin trobar-se, relacionar-se i fer comunitat”**, ha conclòs.

